

Per què no funciona *Lulu on the bridge*?

Maties Salom

Narrativament, hi ha dues raons que responen la pregunta que plantejam al títol: focalització i prolepsis. Estructuralment, les subtrames. La focalització no és més que el punt de vista des del qual ens expliquen la història. A les novel·les d'Auster que estan narrades en tercera persona –com *Lulu on the bridge*–, l'autor posa mà d'una focalització interna en el personatge protagonista. És a dir: explica la

història tal com la veu Jim Nashe a *La música de l'atzar* o Marc Stanley Fogg a *El palau de la Lluna*.

Per estructura, aquestes són les dues novel·les més semblants a *Lulu*. La internalització és fàcilment assumible pel director –pensem, per exemple, en *Secretos del corazón*: sempre veim el món com el veu el nin, i creixem amb ell–, però a les novel·les d'Auster hi ha un altre element, molt més difícil de traduir al cel·luloide: la prolepsis. És

l'anticipació del narrador que, en un moment donat, ens anuncia la desgràcia del protagonista, sense dir-nos exactament què passarà. *L'addictivitat* de moltes de les històries d'Auster es basen en aquestes dues variants alhora: identificació lector-personatge –mitjançant la internalització– i la perspectiva segura de canvis fatals –per la prolepsis–. Però *Lulu on the bridge* no és una narració internalitzada –tot i que pretén ser-ho per mor de la font mateixa de la història: Izzy Maurer– ni sura en l'ambient aquella intuïció de desenllaç fatal.

Hi ha un altre element comú a les novel·les del novaioquè inexistent a *Lulu*: la multitud de subtrames que reforcen el fil conductor principal. L'èxit d'*Smoke* es va basar en tots aquests elements. Era una obra coral, amb moltes històries connectades per un sol punt: l'estanc. En totes intuïem el final: ens ho avançava sempre, de manera velada, el personatge que les explicava. I sempre hi havia un punt de vista interioritzat: el del personatge.

Però *Lulu on the Bridge* s'assembla més a l'adaptació que Phillip Haas va fer de *La música de l'atzar* que a *Smoke*. Haas va retallar totes les subtrames i es va quedar amb el tronc de la història. És com si a *Smoke* ens quedàssim amb el relat del retrobament de Keitel amb la seva exdona, o amb la desesperació de William Hurt. □

SEGONA MOSTRA DE CINEMA I VÍDEO DE PALMA

El proper gener, al Teatre Municipal de Palma, se celebrarà la II mostra de Cinema i Vídeo de Palma, que tan bona acollida va tenir l'any passat. A la sessió de dia 12 es projectaran les pel·lícules dels professionals; dia 18, estarà dedicat als independents i amateurs; per acabar, dia 26 es dedicarà a la projecció de documentals.

Renault: Te trobaré a faltar, Rick.
És vostè l'única persona a Casablanca que té menys escrúpols que jo.